

חדשות
של שבת

לאן ברחו האשכנזים

עמ' 4

ואיך תשביעו מההפך העדתי על מצבו של עמך הסבורס הצומח ביהוד בארץ

חדשות-שלי-שבת
שער אחד יותר מדי

בלון

שער עצמי

ליכי כתבתי. לא מרוקאים סחטנים, לא אמא של שפיגל, לא דויד לוי ולא רובי ריבלין. אבל אחרי שער כזה וכוורת כזאת — זה המעט שציפיתי למצוא בגוף הדברים. במקום זה מצאתי בפנים שני עמודים של חיים ברעם, נחמדים, פושרים, כתובים בחן ובנועם, רצופים עובדות המעידות על כותבן שהוא מצוי ובקי בדיברי ימי הכדורגל הישראלי.

המסקנה בה' הידיעה של חיים ברעם היא שהאשכנזים בורחים מהכדורגל, כי אמא ואבא מעדיפים שישחקו טניס, אם אין ברירה, ואחר כך יהיו עורכידין או רופאי-שיניים. חוץ מזה ברעם טוען — ויש לו גם הוכחות בדוקות — שבשנות ה-50' שיחקו בנבחרת ישראל יותר אשכנזים מאשר מרוקאים ותוניסאים. טיעון הגיוני למדי, בעיקר לגובה העובדה שעולי צפון-אפריקה, באותן שנים, נמצאו בשלבי מעבר מאוהלים לפחונים, ורע' תם היתה נתונה לבעיות-פרנסה, ולא לפיוזו קופצני במיגרשיה-שכונה.

בקיצור: פצצה בכותרת — קפצו בפנים. חבל שדווקא מוסף חדשות — בדרך-כלל הטוב מסוגו בעיתונות היום השישי — התפ' תה לחלוץ, בלי שום סיבה ראוייה, את הפקק מבקבוק השדר העדתי.

הפער האמיתי, במיקרה הזה, אינו הפער העדתי שבין אשכנזים לספרדים, אלא הפער שבין עמודי-השער של מוסף חדשות לעמודי הפנים.

שער מוסף חדשות (חדשות של שבת, יום שישי, 16.6.89) הבטיח לקוראיו תחקיר טעון ריגמית עדתי. כותרת השער, מעוצבת למופת באותיות-ענק מוצרות על רקע שמיים תכור לים, זעקה-שאלה: "לאן ברחו האשכנזים". וכותרת-המישנה, על רקע מיגרשי-כדורגל ירוק, הוסיפה באותיות יותר צנועות: "ואיך משפיע המהפך העדתי על מצבו של עמך הספורט הפופולרי ביותר בארץ".

★ ★ ★

יש העזה בשער כזה. זה נכון. יש בו תחושה של שברית מוסכמות. חדשות לא עושה חש' כון. הוא הולך על כל הקופה. הוא חקר וחשף עובדות חדשות, מדהימות. הוא גילה, למשל, שחבורה אלימה של מרוקאים מגיבעתיים סחטה במשך 10 שנים אחוים ממסכורותיהם של כדורגלני-שמנת, אשכנזים-טובים-מכבי-תל-אביב. אמא של גיורא שפיגל (מונולוג) אומרת במיסגרת: "הבן שלי פחד לצאת לרחוב".

חוץ מזה, מגלה חדשות, היו גם לחצים פוליטיים. אחרי עליית הליכוד לשלטון, ב' 77, זימן דויד לוי לפגישה חשאית את רובי ריבלין מבית-ר-ירושלים, וביקש ממנו שלא לכולל בהרכב הראשון יותר מחמישה אשכ' נזים, כולל שוער ומע"מ.

★ ★ ★

חלומות באסמיה, חברים. כל מה שכתבתי בשורות האחרונות — מהירהורי

מודעה

ניהול תקין

גזענות, כמו פורנוגרפיה, היא כנראה עניין של גיאוגרפיה פוליטית. אחרת קשה להבין מה טעם מצא המוסף השבועי הנאור של הארץ (יום שישי שעבר), לפרסם בהרגשה שלוש בדיחות-אינתיפאדה אינפנטיליות, שהשטירמר לא היה מתבייש בהן. מוסף הארץ יצא, כנראה, מנקודת-ההנחה שאי-אפשר לחשוך בו בהזדהות עם תוכן בדיחות-הרפש שהוא מדפיס ברכים. היה לו גם צידוק חינוכי, מפני שאסופת-הגזע שלו פורסמה באחריתה של סאגה תעודית-פילור סופית (בלתי-חתומה, משום-מה), תחת הכר' תרת "עזה".

לשון אחרת: סופר הארץ היה בטח מזוזע ממה ששמע. כלי-כך מזועזע, עד שהחליט ל' שתף את קוראיו בפרטייה-הפרטים של החוויה. גם העורכת, היתה מן הסתם מזוזעת. כלי-כך מזועזעת, עד שהקדישה לרפש כותרת-מיש' נה בולטת.

ובינתיים, עד שייקלט ויעוכל המסר החי' נוכי, עברו הבדיחות של מוסף הארץ מפה לאוזן ברחבי-הארץ, וליבו כשמן וך, פרגוגי להפליא, את מדורות הפיסטוקים של מסיבות ליל-שבת.

אבל למוסף הארץ מותר. הרי הוא לא מת' כוון. הוא מבין. כשהוא מדפיס בדיחה על ילד ערבי שנוזק אל הקיר, זאת לא גזענות. זה חינוך.

ואם בטעות, ממש במיקרה, הבדיחה הזאת גורמת לקוראים שלו לחייך — זה לא סתם חיוך מפגר. זה חיוך חינוכי, חכם כזה, כוונתי הפה.

אתיקה

ל"הארץ" מותר

עזה

עזה ב"הארץ"
חיוך חינוכי

לעירית אשקלון
לחברות ועובדיה
להגהלת החשבונות ועובדיה

המשך עבודה פוריה

מאחלים: דמ"ש
דחס מנוף ושחחים
פינוי אשפה וערמות
טל 051-22336, אשקלון

מערב, 30.5.89. מודעה קטנה, מתוך עמוד ברכות לרשויות המקומיות, על הזכייה בפרס ניהול תקין.